

Kramerijs 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1912, 10.02.1912**

Číslo ročníků: **2, 6**

Číslo výtisků: **2, 6**

Datum vydání čísla: **10.02.1912**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránka:

žeb, byla by brzo Rus pokryta sítí českých agronomických středů. Každý agronom-Čech měl by zase vzít jednoho soudruha Čecha a poskytnouti mu příležitosti naučiti se jazyku i seznati poměry. Naše hospodářství by jistě neztratila nic od několikaměsíčního pobytu hospodářsky vzdělaného hosta a my bychom prospěli staré i nové vlasti. Zdatným silám bychom pomohli k zaměstnání a ruskému národu bychom započali dobré učitele. Doufejme, že návrh tento tak snadno splnitelný najde ohlasu a dobrého přijetí. Kdo by chtěl pohostiti takové vzdělané mladé agronomy, nechť se obrátí na Čechoslovana nebo p. J. Heyduka, gubernského agronoma v Novorossijsku na Kavkaze.

Ze Žitomíru.

„Ve středu dne 1. února o osmé hodině večerní zemřel v nemocnici Cerveného kříže v Žitomíru po krátkém ale bolestném utrpení v nejlepšímu mužském věku krajan náš, sládek pan Jaroslav Wollman. Zesnulý působil po dobu dvanácti let jako sládek v závodě pánů Macháčka a Jansy v Žitomíru, načež ve spolku s pány Albrechtem a Tajfertem zřídil v Radomšli v Kievské gubernii svůj vlastní závod. Před vánočními svátky se na levé ruce nepatrně poranil, leč poranění tomu nepřikládal z počátku žádné

váhy, teprve když nebezpečí dostoupilo vrchole, převezl byl do Žitomíru, kde smrt utrpení jeho konec učinila. Pro svoji milou, bodrou povahu těšil se zesnulý všeobecně úctě. Budiž mu zachována čestná vzpomínka!“

R—k.

K úmrtí páně Krbcovu. (Viz čís. 5).

P. A. Tuček z Hlinska, dávný a dobrý přítel zesnulého, píše: Alexandr Krbec zesnul ve věku 57 let. Narodil se v Litni v Čechách, přijel na Rus co mladík šestnáctiletý v letech sedmdesátých a vlastním přičiněním domohl se slušného jmění a vynikajícího postavení mezi českými osadníky na Volyni. Pan Krbec byl povaha přímá, zúčastnil se činně veřejného života, a byl posledním staršinou bývalé Hlinské České volosti. Budiž mu čestná a trvalá památka!

P. V. I. Krbec, syn zesnulého, nás žádá, abychom na tomto místě tlumočili jeho nejvřelejší dík a dík celé rodiny Krbcovy pp. Josefu a Antonu Moravcovi, kteří celé dny a noci probdělili u lůžka nemocného a s přátelskou láskou a péčí ho ošetřovali.

Redakce Čechoslovana využívá této smutné příležitosti, aby dobrému příteli a spolupracovníku Čechoslovana projevila nejhlubší soustrast nad těžkou ztrátou, jež

ho stihla. Věříme, že syn, pamětliv dobrého příkladu otce, vždy bude v první řadě, když se bude jednat o dobro a zdar české věci na Rusi.

o o o

Dubenská chmelařská záložna.

Správa Dubenské Chmelařské záložny zaslala nám protokol valné hromady členstva, konané dne 22. ledna t. r. Podáváme ve výtahu některé zajímavější body jednání.

Schůzi předsedal ředitel gubernské zemské záložny p. Renning, jenž konstatoval, že ačkoliv z 230 členů se dostavilo pouze 46, hromada se může konati. Nutno zde zaznamenat, že je velice smutným zjevem, když členové tak málo věnují pozornosti ústavu, o jehož rozkvět by měli pečovat. Na valné hromadě se jednalo o řadě vážných otázek, jako rozšíření pravomoci správní rady, zejména předsedy, o změně úrokové míry, zvýšení platů činovníků a proto členové chybili, že zůstali doma. Bohužel, smysl pro společné věci je u nás slabě vyvinut, že nedovedeme pochopit, že povinnosti všech členů spolku je, aby se rozhodně účastňovali všech valných (řádných i mimořádných) schůzí.

V čís. 3. našeho listu povšechně jsme se zmínili o finančních vý-

pil do kláštera, patřily peníze, vyplacené na mše, onomu z mnichů, který je odsloužil. Převor Reiman nebyl s tímto zařízením, jež odpovídá církevnímu právu, spokojen, poněvadž někteří bratři postranními styky získali si více obliby a náklonnosti věřících, zejména ctitelů než druzí a v příjmech jednotlivců jevila se velká nerovnost. Nařídil tedy, aby se poplatky odváděly do společné pokladny.

Proti rozkazu převorovu nastalo hotové vzbouření, mniši zapomněli slibu věčné chudoby a poslušnosti a v čele klášterních revolucionářů stál právě P. Isidor Starczewski, Olesiňski a k nim přidružil se Macoch. Hrozili dokonce vystoupením z kláštera a odhalením skandálních poměrů. Převor je uprosil a požádal papežskou stolicí o zakročení. Papež ujal se sprostředkování a vyslal do kláštera r. 1907 svého důvěrníka Lamoše. Vzbouřenci na oko přistoupili na rozkazy papežské, dohodli se však, že si zařídí sami společnou pokladnu a pro klášterní odvádějí jen nepatrné zbytky z výdělku za mše. Nebylo dosti na tom; když Olesiňskému byla svěřena klášterní pokladna, zpozorovali

Macoch a Starczewski, že ji otevřel a vybral si slušný obnos. Aby mlčeli, rozdělil se ochotně s nimi.

Z jara 1908 dali si Starczewski a Macoch pořídit od klášterního zámečnicka pakliče ke klášterní pokladně a kradli nyní na svůj účet. Perkiewiczovi dobře zaplatili a zaslíbili ho do svých obchodů.

Krádeže dolehly na pokladnu tak citelně, že se to brzy zpozorovalo. Byly zhotoveny tudíž nové zámky, ale zlodějská dvojice dala si k nim opět udělat klíče od zámečnicka Cyganovského v Čenstochově. Zámky byly potom častěji předělávány a Macoch byl nucen ohlédnouti se po nových pramenech peněz. Tak okradl společně se Starczewským umírajícího bratra P. Bonaventuru o 5000 rublů.

Konečně se rozhodli okrásti divotvornou bohorodičku.

Jak si při tom počínali, nedalo se vyšetřiti, byly však nalezeny u nich klíče od kaple, kde je obraz bohorodičky přechováván. Některé z uloupených skvostů byly nalezeny u židovských vetešníků v různých městech a u pravoslavné jepťišky Verbové v Jekatěrinoslavi.

Láska Macochova k Heleně.

R. 1903, tedy rok po svém vysvěcení, seznámil se Damas s Helenou Krzyžanovskou, telegrafistkou v Lodi. Přijížděla k němu často do Čenstochovy a bydlela u klášterního hudebníka Možíkovského, u kterého ji Macoch najal pokoj, kde se s ní scházel a často i přes noc trávil.

Před cizími lidmi říkal jí Damas „sestřenko“ a tykali si. Jídlo jí bylo donášeno z klášterní kuchyně. Vidali ji s Damasem všude, ale klášterní lidé nechtěli a nesměli o tom mluvit, aby nebyli vyhnáni z kláštera. Kdykoliv Helena přijela do Čenstochovy, ztratil se Damas na několik dní ze své cely.

Příteli svému Starczewskému se přiznal, že se zamiloval do ní pro její inteligenci, hudbu a zpěv. Jezdili spolu také často za hranice.

V září 1907 byli v Krakově v hotelu Kleinově, kde se dali zapsati jako „Stěpán Kovalski“, poštovní úředník, se sestrou. Čtyři dni později jeli do Zakopaného, odkud vrátili se za dva dni do Krakova a odtud do Vídně. V březnu r. 1908 Helena opustila místo telegrafistky v Lodi, kde měla měsíčního platu